

en Ulempe, som man hører Gang efter Gang, naar man færdes paa de Veje. Naar man kommer herfra med Toget og kommer til Skanderborg, maa man vente en Stund, naar man skal videre ad Midtbanen, og derover skal jeg ikke beklage mig, det er maaske vanskeligt at faa en anden Forbindelse, men ubehageligt er det for os, der skulle med Midtbanen, at skulle vente 1½ eller 2 Timer i Stedet for at komme af Sted med det samme. En anden Ting er paaafaldende, nemlig, at Belysningen i Kupeerne om Vinteren er saa daarlig, at det er umuligt at læse ved den. Det er vist et rimeligt Ønske fra den færende Befolkning at faa det indrettet saaledes, at man fra Skanderborg til Skern kan se at læse Aviserne lige saa vel som paa Stambanen.

For Resten skal jeg med Hensyn til dette Spørgsmaal om Stambaner og Sidebaner, om Baner, som betale sig, og om Baner, som ikke betale sig, gøre den almindelige Bemærkning, at det er ret ejendommeligt at høre de Betragtninger, man anlægger, idet man siger: Stambanen betaler sig godt, Sidebanen betaler sig ikke. Til Oplysning heraf skal jeg nævne noget, der skete for et Par Aars Tid siden. Der forlangtes en Udvidelse af Skanderborg Station, og samtidig hed det, at man kunde ikke sætte et fjerde Tog i Gang paa Holstebro-Herning-Banen, fordi den ikke betalte sig. Samme Aar det stod i Anmærkningerne til Finansloven, stod der et andet Sted, at der skulde ske en Udvidelse af Skanderborg Station, hvilket var absolut nødvendigt paa Grund af den store Trafik, Holstebro-Herning-Banen tilførte Stambanen. Sagen er, at naar Stambanen tilsyneladende betaler sig godt, ligger det i Trafiktilførselen fra Sidebanerne, og det er ingenlunde dem, der ere de mindst samfundsnyttige, fordi det er omkring dem i langt større Gråd end omkring de Baner, man kalder Stambaner, at Oplandet udvikler sig, og der bliver Plads for større og større Dele af Befolkningen.

Det var disse enkelte Ting, jeg har fundet Grund til at fremføre, fremkaldte særlig ved Forholdene i min Valgkreds.

Der er under Forhandlingerne her nævnt andre Sager, hvor der kunde være Grund for mig til at blande mig i Forhandlingerne. Jeg skal dog foreløbig afholde mig fra Storpolitik. Med Hensyn til en Ytring, der faldt fra det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (K. Kristensen) om Tilskud til Højskoler, vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg i

mangt og meget kan dele de af ham fremsatte Tanker, men jeg mener, at Skavanken ligger væsentligst i, at man er gaaet bort fra den oprindelig Fordring i Højskoleloven, at en Højskole skulde have virket en vis Tid og skulde have et vist Antal Elever, inden den blev anerkendt, som det hedder. Men jeg skal tilføje en Tanke, der har været oppe tidligere, ogsaa for mange Aar tilbage, mellem Højskolemænd. Det er Spørgsmaalet, om det i det hele ikke var ønskeligt, at naar en Skole naaede et vist Elevealantal højere end tidligere, fik den alligevel ikke højere Understøttelse, end den allerede havde. Jeg er nemlig ikke enig med det ærede Medlem i den Tanke, han syntes at hævde, at de store Skoler vare absolut de bedste. Det er ikke sikkert. Det er givet, at Skoler med ganske faa Elever ville ikke kunne holde tilstrækkelige Lærerkrafter og ville derfor vanskeligt kunne opfylde deres Opgave, men lige saa sikkert er det, at der er mange smaa eller mellemstore Skoler, der have langt større, mere vidtrækkende, mere varig Betydning for Eleverne end de meget store Skoler, og disse trænge sikkert ikke til saa store Tilskud, som der for Tiden gives dem.

Der er endelig en Sag, jeg gerne vil henvende mig til den højtærede Finansminister om. Det drejer sig om et Andragende, som, hvis det ikke er indkommet til det høje Ministerium, snart vil komme. Andrageren er en Mand, som har lidt et Pengetab paa en ejendommelig Maade. Han havde solgt sin Gaard, Træstrup i Timring — jeg tror, det var i Forsommeren —, og den Mand, han havde solgt den til, skulde saa til en vis Tid betale en Sum Penge. Den Gang, Betalingstiden kom, havde han ikke Pengene, han bad om Respit, saa skulde han skaffe en Veksel, underskrevet af et Par bekendte Mænd, en Veksel, der kunde laanes paa. Hvem dem ene af disse Mænd var, husker jeg ikke, men den anden var Knud Sehested, som siden er død. Manden kom saa ganske rigtig med en saadan Veksel, men den Gang, den skulde honoreres i Banken, viste den sig at være falsk. Manden blev anholdt og sat i Hullet. Nu havde vedkommende Vilhelm Larsen, Ejeren af Træstrup da han gjorde Handelen, sluttet Købekontrakt og i Stempelafgift betalt 348 Kr. 65 Øre. Nu er det klart for alle og enhver, at han lider et betydeligt Tab. Han har solgt sin Ejendom og til en bestemt Tid ventet at overdrage den, og saa viser det sig, at dette brister for ham.